

Ur en regelsamling för älgjakt från slutet av 1800-talet, står det beträffande lämplighet som älgjägare bl.a. följande att läsa:

Qvinnor kunna väl inte helt och hållet kasseras, men böra i ty fall vara försedda med lämpliga skodon och såsom fallna för samspråk, icke ställas bredvid varandra.

En sedan länge totalt mansdominerad fritidssysselsättning är äntligen på väg att luckras upp. Motståndet har länge varit kompakt, och argumenten allt svårare att formulera.

En jägarhustru hade i många år påtalat nödvändigheten att få skjuta sig godkänt och köpa sig utrustning, men konsekvent blivit bortdribblad. Nu hade hon bestämt sig. Inte så att hon vågade ställa direkt ultimatum, jaga eller flytta hemifrån, nej hon valde i stället att framhålla, att fick inte hon jaga älg, så fick han fr.o.m. första älgjaktsdagen ta hand om exakt hälften av alla hemsysslor, diska, tvätta, stryka, gå på skolavslutningar och föräldramötet, passa upp på barnen fria aktiviteter, titta till farfar och svärmor minst tre gånger i veckan, och själv ta reda på alla sönderskjutna fåglar och blodiga köttslamsor och ofjällade abborrar han brukade komma hemsläpande med.

Nu var goda råd dyra. Det måste fram ett argument som verkligen bet ordentligt och en gång för alla gjorde slut på denna terror. Han trodde att han funnit det när han sa:

- Döö mååst ändå täänk-de föör. Hörre ska döö klaar-å att seett 5 timma uppi e torn, döö fåå int prååta ve nann, döö fåå int speegel-de, döö fåå na int rööres-asta, döö kom att piss-ne-de.

Hur det gick? Nää, det vore att tränga för djupt in i människors privata angelägenheter.